

8.

Орфей не можеше да разбере, сън ли е това, или е на яве. Понякога той гледаше и не вярваше на очите си. Столицата на богатия и силен владетел беше наистина толкова голяма, толкова красива, потънала в такива блясъци, че той не можеше да го изкаже с думи. Сега градът в подножието на тяхната планина и градът на трите реки му изглеждаха при тази столица като малки бедни селища. Само в един дворец, а само владетелят имаше десетина такива дворци, можеха да се съберат всички жители на техния край.

Но богатствата, разкошът и двореците бяха само в центъра на града и край най-красивото морско крайбрежие. От там, откъдето те влязоха в този прочут град, Орфей видя малки, схлупени бордеи, вкопани наполовина в земята, покрити със саз и треволяци, претъпкани с мъже и жени, със старци и деца, всички изпити и бледи, с широки хлътнали очи, трескави и гладни. Това беше една мръсна, рошава тълпа, която стражата с мъка разгонваше, за да даде път на меките, широки и скъпи коли. И на тази тълпа владетелят хвърли няколко шепи монети. Прислужниците казваха след това, че толкова щедър той никога не е бил. Какво работеха, как живееха и с какво поминаваха тези хора, Орфей не можеше да разбере. Но той постоянно мислеше за тези бедни хора, за тези гладни мършави деца, и му се искаше да иде да ги види, да се запознае с тях, да им помогне, ако може, с нещо.